

POD ŠTÍTEM MAGIE

KayLynn Flandersová

FRAGMENT

Pod štítem magie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

KayLynn Flandersová
Pod štítem magie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

POD ŠTÍTEM MAGIE

KayLynn Flandersová

Přeložil Zdík Dušek

FRAGMENT

Text copyright © 2020 by KayLynn Flanders
Jacket art copyright © 2020 by Alex Dos Diaz
Translation © Zdík Dušek, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-253-6183-2
ISBN e-knihy 978-80-253-6187-0 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-6188-7 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6189-4 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

*Pro Camerona.
Ne, nejlepší jsi ty.*

Ikdyž jsem měla v krku sucho, které si nezadalo se suchem kamenných zdí hradu, ve středu přeplněného plesového sálu mě udržoval stříbrný paprsek naděje. Ze všech stran mě obklopovali dvořané jako moře zlatých vlasů a zubatých úsměvů, ale ani jeden z nich nebyl můj bratr. A ani jeden z nich nebyl jeho nejlepší přítel.

„Princezno Jennesaro!“ ozvalo se pronikavé volání.

Okolní rozhovory umlkly. Sklonila jsem hlavu a předstírala, že si upravuji jemný řetízek lemující přední stranu mého příliš těsného korzetu. Předě mnou přešel nějaký pár a já jsem využila příležitosti, abych se vzdálila od blížící se dívky.

Snášela jsem chabě maskovaný zájem lady Isarr o mého bratra během všech čtyř chodů večere. Skoro jsem jí prozradila, kde může Rena zastihnout, jen aby mi dala pokoj. Jestli mě bratr opravdu nechá na holičkách, ještě to můžu udělat.

Zvedla jsem se na špičky, sevřela v ruce měkkou vlněnou sukni šatů a míjela jednu plavou hlavu za druhou.

„S dovolením,“ mumlala jsem, zatímco jsem se prosmýkala kolem nějakého lorda a lady, jejichž jména jsem zapoměla.

Zítřka budu mít sedmnácté narozeniny a téměř všechna šlechta se sjela do Hálenborgu, jakmile se dozvěděla, že oslava proběhne navzdory útokům na naši severní hranici, které jsme zatím nedokázali zastavit. Většina lidí se domnívala, že boje skončí během jednoho měsíce. Už jich ale uběhlo sedm.

O žádnou oslavu jsem nestála, království ji však potřebovalo – nebo mi to aspoň řekl otec. Prý se do ní vyplatí investovat, protože Hálenborg potřeboval podpořit morálku.

I bez ohledu na tenčící se zdroje bych radši hlídkovala na cimbuří hradu ve sněhové bouři, než klábosila, případně tančila s dvořany. Protože ačkoliv bílý pramen v mých vlasech zůstával schovaný – na tom jsem si dávala záležet –, pod jejich zkoumavými pohledy jsem si vždycky připadala jako obnažená. Letos to ale třeba nebude tak hrozné. Možná mě Cris konečně vyzve k tanci.

Vtíravé tóny houslí se mísily s hlasy příliš velkého množství lidí, kteří se snažili, aby je jejich okolí slyšelo, a výsledný hluk mě bušil do hlavy jako kladivo. Zároveň se mi svíral žaludek – z nadměry jídla se mi dělalo těžko. Ren ani Cris tu nebyli.

Dotkla jsem se účesu, abych se ujistila, že pečlivě utažený cop je na správném místě, a vyhnula se sukni nějaké ženy. Při tom jsem musela obdivovat ozdobnou dýku u jejího pasu. Dlaní jsem přejela po vlastní sukni v místě, kde jsem si přála, aby visel můj meč. Otec a jeho dvůr neměli žádný problém s ženami coby vojačkami – jen se mnou.

Lady Isarr se zastavila u turijského velvyslance, jehož černé vlasy a snědá pleť ostře kontrastovaly se všemi ostatními, a prohlédla si místnost.

Sklonila jsem se a vmáčkla se mezi šaty jedné dvořanky a studenou zeď.

„Z Turie dorazil první posel po zimě a král ho okamžitě vypravil zpátky,“ říkala právě žena, za kterou jsem se schovávala, své společnosti.

Našpicovala jsem uši. Jakou zprávu můj otec toužil tak rychle poslat našim jižním sousedům?

„Já jsem slyšela...“, začala ženina společnice, ale zarazila se, když uviděla, jak se krčím opodál.

Narovnala jsem se a pokusila se proklouznout ke dveřím, co-pem jsem se však zachytila za železný nástěnný svícen a ten mě strhl zpátky. Pokusila jsem se vysmeknout, ale uvízla jsem o to pevněji. Do tváří mi vystoupal ruměnc a v duchu jsem použila několik Renových barvitějších kleteb. Možná bylo lepší, že tady není – kvůli tomuhle by si mě dobíral dalších deset let.

„Vaše Výsosti,“ oslovil mě pomocník z kuchyně a přerušil mé horečné pokusy o osvobození. Svíčka ve svícnu se zakymácela. „Dovolte, abych vám pomohl.“

Zatáhla jsem silněji a několik vlasů povolilo. „Ne, to je dobré, jsem v pohodě,“ odpověděla jsem s tak falešným úsměvem, že by se za něj nemusel stydět žádný dvořan. Poslední trhnutí a byla jsem volná.

Ti, co stáli nejbliž, mě sledovali s udivenými výrazy a sotva maskovanými úšklebky. Nebo, což bylo ještě horší, se soucitem. Jednou rukou jsem si přidržovala vlasy, druhou svou těžkou sukni. Určitě jsem byla rudá jako řepa. „Omluvte mě,“ vyhrkla jsem a vyběhla do chodby. Zahlédl někdo bílý pramen vlasů?

Obklopil mě chladný vzduch, až jsem se zachvěla. Touhle dobou už mělo jarní počasí prohrát hrad podstatně víc.

Tlumené rozhovory v sále za mnou prořalo další zaječení. „Princezno!“

Copak to ta holka nikdy nevzdá? Zvedla jsem sukni a rozběhla se k nejbližším dveřím.

Petlice odmítala povolit.

„No tak,“ zahučela jsem a ohlédla se přes rameno. Místo Isarr jsem ale uviděla dva muže, kteří stáli o kus dál v chodbě. Že by tu

Cris přece jen byl? V šeru jsem nedokázala rozeznat jejich obličej, ale jeden z nich měl podobný postoj jako on. Proč si povídají na chodbě?

Isarr mě neustále hledala – nos měla zvednutý do vzduchu jako čenichající lovecký pes. Přejela jsem prsty po povoleném copu. Nikdo, dokonce ani Cris, nesměl vidět moje bílé vlasy.

Vrazila jsem ramenem do dveří, vklouzla do temného salóнку a hned jsem za sebou opatrně zastrčila závoru. S bušícím srdcem jsem se opřela o dveře. Za chvíli jsem slyšela, jak kolem prošla Isarr.

Vydechla jsem a cítila, jak ze mě opadá celovečerní napětí. Být vystavena pohledům tolika lidí mě vyčerpávalo.

Zde o samotě jsem se mohla uklidnit. Stáhla jsem ze spleteného copu kožený pásek a přejela prsty po vlasech, abych je uvolnila. Naklonila jsem hlavu na jednu a pak i na druhou stranu, protáhla si krk a nechala si vlnité vlasy padnout volně na ramena.

Slabá vůně parfému, kouře z hořícího dřeva a starého nábytku mě konečně naplnily klidem. Automaticky jsem splétala vlasy zpátky do copu, který opět zakryje bílý pramen za spánkem.

Udržovala jsem ho v tajnosti celý život – i Renovi jsem ho ukázala teprve po smrti naší matky. Už tehdy – jemu bylo pět a mně tři – věděl, že mě tato barevná odchylka, byť nebyla větší než mince, označuje za nebezpečnou. Zpochybňovala jeho nárok na trůn – na trůn, o který jsem ani nestála.

Přejela jsem prsty po hotovém copu. Nechat si rozpuštěné vlasy delší dobu bylo příliš riskantní.

Z těžkých šatů mě bolely záda i žebra a vábila mě postel. Nikdo mě určitě nebude postrádat, pokud se už nevrátím do plesového sálu.

Za dveřmi se ozvaly hlasy. „Viděla jsi její vlasy?“ zeptal se jeden hlas a jiný odpověděl: „Očividně si je splétala sama.“

„Ostudné,“ mínila první osoba.

Hlasy se vzdálily a ztišily do šepotu, ale nezmizely úplně. Podobné komentáře už jsem slýchala i dřív. S povzdychem jsem si hodila cop přes rameno a přistoupila ke skomírajícím uhlíkům v krbu. Jestli vyjdu sama z tmavé místnosti, hradem se rozšíří nejrůznější klepy. Musela jsem počkat.

Našla jsem pohrabáč a prohrábla uhlíky, dokud se nerozhořely nízkými plamínky. Vtom z ohniště vypadl ohořelý kus pergamenu o velikosti mé dlaně, odrazil se mi od šatů a snesl se k zemi.

Přejela jsem po vyšívání na sukni prsty, abych z něj setřela popel, ale jen jsem ho rozmázla. „U ledovců,“ zašeptala jsem a zvedla ze země ten zpropadený kus pergamenu, abych ho hodila zpátky do ohně. Plamínky v krbu na něm nicméně ozářily jediné slovo.

Magie

Zjezily se mi chloupky na předloktí a po zádech mi přeběhl mráz. Znovu jsem prohrábla uhlíky v krbu, ale žádnou další část pergamenu jsem nenašla. Okraje pergamenu byly zčernalé, i tak jsem ale dokázala přečíst další slovo: otcovo jméno.

Naklonila jsem pergamen k ohni, abych se pokusila rozeznat ještě něco.

*Magie opravdu může být jedinou nadějí, jak zastavit zkázu.
– pátrání po knihovně mágů nepřineslo plody. Klíč musí ležet
v Hálendi nebo –*

Další část textu zničila díra s ohořelými okraji, ale potom následovalo:

*– zvláštní magie na hranicích. Ze stád dobytka na pastvinách
jsou prázdné schránky, hrouť se doly, vesnice –*

Chlad prázdné místnosti na mě dotíral, až mě bolely kosti. Věděl o tom můj otec? Určitě ano, ale zpráva, kterou jsem teď držela v ruce, nebyla spálena v jeho pracovně ani v komnatě, kde se schází jeho Rada – ale v salónku.

Cítila jsem, jak mi tuhnou svaly v ramenou a šíji, jako kdybych se připravovala na boj. Stará magie byla už dávno zakázaná. Teď ji měl zdědit jen následník hálendijského trůnu, můj bratr Ren – znamením byl pramen bílých vlasů blízko spánku. Jak se mohla objevit nějaká magie na hranicích?

Naskákala mi husí kůže. Celý život jsem skrývala vlastní magii. Kdo jiný ji mohl tajit?

Uložila jsem kousek pergamentu do kapsy a očistila si zčernalé špičky prstů o spodní stranu koberečku před krbem. Přešla jsem ke dveřím, položila ruku na kliku a zavřela jsem oči.

V panujícím tichu jsem probudila svoje schopnosti. Zpod žeber mi vyrazila vlákna, jež mě propojila s otcem i bratrem. Soustředila jsem se na ně a vnímala jsem, jak do mě proniká tichý hukot Reno-va vzrušení i otcovy úzkosti a mísí se s mými vlastními pocity.

Pokud jsem to dokázala posoudit, nic jiného mi má magie neumožňovala: jen jednosměrný příjem jejich emocí. Nic, co by mi poskytlo výhodu v boji. Nic jako u Rena, který svou magií dokázal léčit.

Dveře zaskřípěly a já se vyplížila na chodbu. Momentálně byla prázdná. Jemný tah vláken mě prováдел jednou chodbou po druhé a přibližoval mě ke zbývajícím členům rodiny.

Ohořelý zbytek zprávy v kapse mě tížil čím dál víc. Když jsem dorazila k otcově pracovně, v chodbě se převalovala inkoustová tma – v této části hradu nehořely svíce.

Štěrbinou pod dveřmi ke mně doléhaly tlumené hlasy a vlákna v mém nitru se zachvěla.

Věděla jsem, kdo je uvnitř.

Zamračeně jsem se zadívala na dveře. Kvůli čemu se mohli sejít, když je celý zbytek dvora v plesovém sále? S našpulenými rty jsem se připlížila ještě blíž. Trvalo jen chvíli, než jsem našla místo, kde se dveře mírně odchylovaly od zárubní a škvírou se ke mně donesl otcův hlas.

„Naše jednotky jsou příliš roztažené. Nikdo nesmí vědět o tvé cestě do...“

Hlas ztichl, jako kdyby se otec odvrátil. Ztuhla jsem jako poslední růže v prvním mrazíku. Kam Rena posílá?

Než jsem si to stačila rozmyslet, otevřela jsem dveře a vklouzla dovnitř.

Otcova pracovna byla zařízená masivním nábytkem, prakticky a stroze. Otec stál za stolem a plameny v krbu mu vrhaly po obličejích hluboké stíny.

„Co tady děláš?“ Na čele mu naskočila žíla a já jsem vnímala jeho zlost následovanou starostmi a nepatrnou příměsí... úlevy?

„Kam posíláš Rena?“ zeptala jsem se, než mi kterýkoliv z nich mohl říct, abych odešla.

„Tenhle rozhovor jsi neměla slyšet, Jennesaro,“ pokáral mě otec ostře, ale neustoupila jsem – přimkla jsem se k tomu náznaku ulehčení a používala ho jako hráz, aby mě nezaplavil zbytek jeho emocí.

„Možná neměla, ale teď tu jsem a zasloužím si to vědět,“ odpověděla jsem s mírně rozkročenýma nohama, připravená na hádku.

„Prosím?“ dodala jsem, když jsem ucítila, jak otec jichne.

Promnul si spánek. „Musíš slíbit, že to nikomu neprozradíš. Nesmíš o tom říct nikomu ani slovo.“

„Nepovím to živé duši, otče, slibuju.“ Dál jsem si držela sukni, aby neviděl, jak se mi chvějí ruce. Kdyby tak věděl, jak dobře umím zachovávat tajemství.

Posadil se a pokynul mi, abych si přisedla vedle Rena. Můj pohled se střetl s pohledem bratrových modrých očí a viděla jsem, jak

potlačuje úsměv. Pod vzrušením z úkolu, který mu otec svěřil, jsem z něj nicméně vnímala i záblesk podráždění. Potlačila jsem nepříjemný pocit a oplatila mu úsměv, i když jen na okamžik.

„Už je to sedm měsíců a ještě se nám nepodařilo zjistit, odkud přicházejí útoky na naše hranice,“ promluvil otec. „Objevíly se zprávy, že mají původ v Ledových pouštích.“

Naklonila jsem hlavu na stranu. „V Ledových pouštích přece žijí jen tlupy tuláků a vypovězení zločinci. Jak by mohli pronikat do Hálendi?“ Naše hranice chránila stará magie. Bylo nemyslitelné, aby je kdokoliv překonal – natož celá armáda.

„Nevím.“ Otec zaváhal a dotkl se medailonu o velikosti dlaně, který pořád nosil kolem krku. Vyryté runy na něm byly stářím zčernalé a ohlazené. „A když teď Atháren povede jednotky k předním liniím, konečně se můžeme dostat do vedení.“

Při zmínce o otcových plánech s bratrem jsem sevřela opěrku křesla pevněji. „Jak blízko k předním liniím?“

Otec sevřel rty a složil ruce na desku stolu – vypadal jako ztělesnění sebejistoty, já jsem však přes spojení s ním vnímala maličké semínko pochyb. „Posílám Athárena k Severní hlídce.“

Jeho slova mě zasáhla jako rána pěstí. Čtyři dny na sever odtud, až u hranic. Chtěla jsem, aby mi Ren řekl, že to je vtip a že mě nikdy neopustí, ale on se jen narovnal. Sálalo z něj očekávání, z něhož se mi zrychlil tep.

„Vždyť je mu teprve devatenáct!“ namítla jsem. Palcem jsem přejížděla po stužce vyšivky na sukni, pořád sem a tam, a horečně jsem vymýšlela důvod, proč by měl bratr zůstat se mnou. „Při posledním tréninku jsem ho porazila a...“

„Já to zvládnou, otče,“ řekl Ren a kopl mě do nohy. „Děkuju, žeš mi svěřil takový úkol.“

Měla bych mít radost, už kvůli němu – celý život se připravoval na roli krále a teď dostal příležitost prokázat své schopnosti. Ale

kromě strachu o jeho bezpečí ve mně vyrůstala temná skvrna závislosti, kroutila se a vylévala se z břehů jako potok rozvodněný jarním táním.

„A co ta magie, kterou proti nám někdo používá?“ nedala jsem se. „Renova magie je dobrá k hojení, ne k boji.“

Oba na mě zírali, jako kdyby netušili, o čem to mluvím. Praskal oheň, ale jinak se místností šířilo nepřijemné ticho.

„Jaká magie?“ zeptal se otec nakonec a naklonil se ke mně přes stůl.

Narovnala jsem ramena. Oni to nevědí? Když jsem vytáhla z kapsy kus ohořelého pergamenu, rozlomil se na dvě poloviny, ale přesunula jsem je k otci a podívala se na Rena. „Tohle jsem našla dnes večer,“ řekla jsem pomalu.

Otec si prohlédl zbytek zprávy a promnul si čelo. Pak ji podal Renovi.

„Kde jsi to našla?“ zeptal se Ren.

„V krbu salónku. Říkala jsem si, že to je divné místo, ale... Vy jste to vážně nevěděli?“ Chytila jsem se okraje stolu a přisunula se blíž. „Slyšeli jste někdy o takových kouzlech? Mrtvý dobytek? Zhroucené doly?“

Srdce se mi svíralo těžkým a trpkým strachem, který mě dusil, dokud jsem si neuvědomila, že většina obav pochází z mého otce. Několikrát jsem se zhluboka nadechla a moje emoce opět patřily jen mně.

„Co znamená to pátrání po knihovně mágů?“ zeptal se Ren a ukázal na druhý řádek. „Přikázal jsi ho ty? A co ten klíč?“

Otec zavrtěl hlavou a pohladil palcem medailon. Oči upíral na zprávu, ale nevnímal ji. Už dřív jsem slyšela vyprávění o knihovně mágů – znali ho všichni v království. Jednalo se ale o pohádku na dobrou noc pro děti, o pověst z dávných časů, kdy na Světadílu za mořem působili mágové. Zhruba každých sto let se někdo pošetile

vypraví hledat knihovnu mágů, ale nikdo nikdy neuspěl – ostatně, mnozí z takových dobrodruhů se vůbec nevrátili. Proč by někdo mrhal čas hledáním bájně knihovny, místo aby se soustředil na útoky?

Odkašlala jsem si. „Když někdo používá magii, určitě nemůžeš poslat Rena.“

Otec spustil medailon na svou tuniku a přikývl. „Tohle musí být důvod pro neustálé nutkání, abych poslal Athárena. Jeho magie zvrátí průběh bojů v náš prospěch.“

„Taky můžu pomoci.“ Z představy, že můj bratr bude v nebezpečí a já mu nebudu moct hlídat záda, se mi dělalo zle. Zhluboka jsem se nadechla. „Mám...“

Ucítila jsem ostrou bolest v noze a zmlkla jsem. Probodla jsem bratra pohledem.

„Zjistím, co se děje, otče,“ řekl Ren.

„Budeš ve větším bezpečí, když nikdo nebude vědět, žes odjel k Severní hlídce,“ pokračoval otec, oči stále upřené na ohořelý zbytek zprávy.

„Jak vysvětlíme, že najednou není na hradě?“ zeptala jsem se. Zajímalo mě, jak to hodlali utajit před dvořany, jejichž dcery neustále sledovaly každý Renův pohyb, aby s ním mohly flirtovat. V žádném případě se mu nepodaří odjet, aniž si toho někdo všimne.

„Tou dobou už bude příliš pozdě, než aby někdo zasáhl.“

Takže o tom nevěděla ani Rada. To znamenalo jediné. „Komu nevěříš, otče? Víš snad, kdo napsal tu zprávu?“ Z obav, jež otce trápiły už týdny, mi ztuhla ramena.

„Nechci tě do toho zatahovat, Jennesaro,“ odsekl. Naklonil se ke mně a medailon se zhoupl dopředu. Než narazil do stolu, chytil ho.

Pak udělal věc, kterou jsem ho ještě nikdy dělat neviděla. Zvedl řetízek medailonu a přetáhl si ho přes hlavu, znovu přešel palcem po vyrytých runách a podal ho Renovi.

„Athárene, vezmi si Medailon zraku. Jsi následník trůnu, jeho magie na tebe bude mít silné účinky. Udrží tvou mysl čistou, pomůže ti prohlédnout klamy a přijímat správná rozhodnutí v Severní hlídce.“

Ren vykulil oči. Stréřil po mně pohledem, rychle převzal medailon, uctivě si ho pověsil na krk a schoval ho pod tuniku. Vnímala jsem z něj úžas a vzrušení, ale taky odhodlání, které mě připravilo o veškerou naději.

„Děkuji, otče,“ řekl. „Nezklam tu.“

Bolest v mém nitru zesílila. On mě opravdu opustí. Pohnula jsem se, abych vstala. „Měla bych...“

„Zůstaň sedět, Jennesaro.“ Otec se odsunul od stolu, vstal a obrátil se k oknu. „Athárene, ty můžeš jít.“

Bratr zaváhal. Najednou se ho zmocnily... rozpaky? Ne, něco jiného. Ať šlo o cokoli, věděl, k čemu se schyluje.

„Ano... ano, otče.“ Přejel si klouby prstů po bradě a odešel – šlo o posunek, který použil už bezpočtukrát, když nemohl ta slova pronést nahlas: *Hlavu vzhůru, Jenno.*

Rovnoměrně jsem dýchala a mlčela jsem. Klaply dveře a ticho se protahovalo. Otec ale pořád stál otočený k oknu.

„Zítřka ti bude sedmnáct,“ řekl nakonec. Čekala jsem a opatrně se otevřela pocitům přicházejícím z jeho nitra – byla jsem připravená okamžitě je odstříhnout, pokud by hrozilo, že mě zase zaplaví. Jeho pocity ale teď byly jemnější. Něžnější. S hladkými okraji dávnoho zármutku a smutku hlubokého jako sám čas. „S tvou matkou jsem se seznámil, když byla ve tvém věku.“

Znehybněla jsem a zatajila jsem dech. O mé matce nikdy nemluvil.

„Přijela s rodiči navštívit Hálenborg. Celý život prožila na pobřeží, v jediném přístavním městě Hálenie, a přinesla s sebou mořské vlny i vítr.“ Ztěžka polkl. „Vypadáš úplně jako ona.“

Otočil se a přešlápl. Znovu polkl. „Vím, že jsem nikdy...“ Narovnal se a začal znovu. Jeho úleva se prohloubila. „Jsem rád, že jsi tady, protože pro tebe mám novinku. Minulý podzim mi král Marko poslal oficiální žádost, aby ses zasnoubila s jeho nejstarším synem.“

Při náhlé změně tématu jsem sebou trhla – otcova něha rázem přešla v neoblomné odhodlání. Pokračoval, než jsem stačila zformulovat odpověď. „Poslal jsem tvůj souhlas ještě před uzavřením průsmyku. Jestli...“

„Cože?“ vyhrkla jsem. Srdce mi bušilo tak silně, až se mi roztřáslly ruce. „Já jsem s ničím nesouhlasila.“

Otec našpulil rty a jeho odhodlání podbarvil náznak lítosti, která se mi vůbec nelíbila.

„Nemůžeš mě nutit do manželství,“ trvala jsem na svém. „To je...“

„Už je rozhodnuto,“ řekl a promnul si krk v místě, kde býval řetízek medailonu.

Otevřela jsem pusku, ale nevyšla ze mě ani hláška. Platila tu pravidla, obyčejně, které už stovky let chránily naše občany před nucenými sňatky.

Když jsem neodpověděla, odkašlal si. „Dnes odpoledne dorazil posel. Princ tě zve do Turie na měsíční seznamování před případným sňatkem. Odpověděl jsem – tvým jménem jsem s pozváním souhlasil.“

Tohle byla ta zpráva, kterou potřeboval tak rychle odeslat?

Přestal se ošívát a konečně se mi podíval do očí. „Jestli zjistíš, že něco není v pořádku, jestli najdeš nějaký důvod, proč vycouvat, podpořím tě.“

Zavrtěla jsem hlavou a prudce jsem vstala, ale lem sukně mi uvízl pod botou a já jsem klopýtla. Vytrhla jsem látku zpod boty a sevřela ji v ruce. „Tak proč jsi přijal pozvání, s kterým jsem nesouhlasila? K čemu ty tajnosti?“

„Boje na hranicích se měly vyřešit už před několika měsíci, ale situace se dál zhoršuje. Většina našich lidí není v umění války dobrá jako kdysi. Dvořané...“

„Není moje chyba, že lenoši u dvora neuzvednou meč. Kdybych je cvičila já...“

Otec mě umlčel zvednutou rukou. „Potřebujeme podporu Turie, zejména pokud je do věci zapletená magie. A Riiga tlačí Marka do spojení, o které Marko nestojí.“

Založila jsem si ruce na prsou a rozkročila se. „S tou svatbou jsi souhlasil před několika měsíci, ještě než jsi věděl o zapojení kouzel,“ odpověděla jsem. Snažila jsem se zachovat klid a přesvědčit ho rozumnými argumenty. „Co mi tajíš?“

Otec dlouze vzdychl. Ticho vyplňovalo jen kvílení větru a prskání ohně. „To ten medailon.“ Začal přecházet sem a tam a pouto s ním se křečovitě stáhlo úzkostí natolik, že jsem musela zakroužit rameny. „Už týdny – nebo spíš měsíce, abych byl upřímný – mě varuje.“

„Varuje tě?“ zopakovala jsem v naději, že mi poví víc. O medailonu se mnou ještě nikdy nehovořil. „Ohledně hranic?“

Otec přikývl, ale pak zavrtěl hlavou. „Medailon zraku neukazuje jasné obrazy – spíš jen dojmy. Něco se blíží. Udělal jsem všechno, co mě jen napadlo, abych ochránil naše hranice, ale s touhle zprávou o magii...“ Zmlkl a ponořil se do myšlenek.

Dychtivě jsem vykročila kupředu. „Můžu pomoci, otče.“

„Ne.“ Znovu rázně zvedl ruku. „Potřebuju, abys odjela do Turie.“

„Já nechci jet do Turie!“ vykřikla jsem. Slova ze mě vylétla, než jsem je stačila zarazit.

„Podepsal jsem smlouvu!“ Pleskl dlaní do stolu, až se po něm rozletěly listiny. „Je rozhodnuto. Tohle bude ta pomoc, kterou mi nabízíš.“

Tehdy mi to došlo – pochopila jsem, jakou emoci jsem cítila z Rena. Byla to provinilost. O tom sňatku věděl, ale jak dlouho už? Odsunula jsem palčívou bolest stranou – to zjistím od bratra později.

„V Turii budeš v bezpečí,“ dodal otec a promnul si čelo.

Spolkla jsem zlostnou odpověď a stáhla se do sebe, abych dokázala líp určit jeho emoce. Podráždění, znepokojení. A lítost.

Znovu jsem se posadila a složila si ruce do klína. „Ve skutečnosti mě do Turie poslat nechceš,“ řekla jsem potichu. „Vím, že ne.“

Zavřel oči a na čele se mu vyrýsovaly vrásky.

Olízla jsem si rty. Doufala jsem, že budu moct prokázat svou věrnost Hálendii jinak. „Můžu jet s Renem k Severní hlídce, nebo...“

Otevřel oči. Ztuhla mu ramena a z očí mu vyšlehly blesky. „Nepošlu tě do války, dokud nebudeš poslední bojeschopný válečník v Hálendii.“ Odvrátil se ode mě a zadíval se na tapisérii za svým stolem.

Ovládla jsem zlost a pečlivě zvážila další slova. „Chci pomoci, otče. Moje dovednosti nemají sobě rovné. Určitě...“

„Vím, že jsi při tréninku šikovná, ale nic víc to není, Jennesaro. Jen trénink.“ Sevřel si kořen nosu. „Nemáš žádné opravdové zkušenosti z bitvy ani z výcviku ostatních.“

Vymrštila jsem se na nohy a opřela se oběma rukama o stůl. „A čím je to chyba? Odjakživa jsem toužila prokázat svou cenu mimo hradby hradu, a ty jsi celou dobu dělal všechno, co bylo v tvých silách, abys mi v tom zabránil. Teď mi oznamuješ, že mě sbalí a odvezou, abych si vzala prince, kterého jsem v životě neviděla, a předstírala, že království, které jsem nikdy ani nenavštívila, je můj nový domov. Dělal jsem všechno, o čem jsi mě kdy žádal, a ve chvíli, kdy můžu být něco platná, kdy můžu pomoci svému bratrovi a království, mě posíláš pryč?“

„Já tě nemůžu poslat k hranicím!“ vykřikl. Znovu se mu zablýsklo v očích a napjaly se mu šlachy na krku. Zaplavila mě vlna jeho podráždění.

Zhluboka se nadechl a založil si ruce na prsou. Když znovu promluvil, jeho hlas zněl velice tiše. „Nemůžu tě poslat k hranicím.“

Sklopil oči ke stolu. „Neudělám to.“ Zvedl ke mně hlavu. V očích se mu odrazily hluboké tůně smutku a vyčerpání. „Vypravíme k severu další oddíl. Atháren je odvelí na místa, kde budou nejvíc potřeba, aby zabránily útokům hlouběji v našem vnitrozemí.“

Sevřelo se mi hrdlo a po zádech mi přeběhl mráz. „Právě jsi řekl, že nemáme dost oddílů.“

„Jde o součást dohody o zasnubách. Až stanovíš datum svatby, král Marko nám na pomoc pošle své jednotky.“

Klesla jsem zpátky do křesla. Takže čím dřív přijmu svůj osud, tím dřív moji krajané přestanou umírat na hranicích. Kdysi jsem propadla ledem do jezera a mrazivý chlad, který mě tenkrát obklopil, se velice podobal tomu, co jsem cítila teď.

„Říkal jsi, že pokud najdu důvod, proč sňatek zrušit, podpoříš mě,“ hlesla jsem. Měla jsem pocit, že se propadám stále hlouběji.

Otec taky ztěžka klesl do křesla. „Podpořím. Pokud na to dojde.“

Ale vnímala jsem jeho naději. Naději, že stanovím datum, prodám se a zůstanu v bezpečí v Turii.

Sepjala jsem před sebou ruce. Z rozšiřujících se puklin v mém nitru prýštila zlost, podráždění a zármutek. Přála jsem si, aby ve mně zůstalo cokoli jiného než prázdnota.

„Kdy odjedu?“ zeptala jsem se rychle, abych ta slova už měla z pusy – jako hořký lék.

„Den po narozeninách. Ren tě doprovodí za vesnice kolem Hálzburgu a pak se od tvé skupiny nenápadně oddělí.“

Otcova odpověď mi vyrazila dech. „Tak brzy?“ Vždycky jsem měla narozeniny ráda – představovaly den volna a oproštění od obvyklých povinností. A teď to zároveň bude poslední den, který prožiju doma.

„Nemůžeme otálet,“ vzdychl otec a nahrbil se, takže najednou vypadal mnohem stařeji. „Potřebuji to od tebe. Hálendi to potřebuje.“

Jeho slova mě zasáhla a jejich ozvěna umlčela námitky, jež už jsem se chystala vznést. Vstala jsem a uhladila si šaty. Oči jsem upírala na okraj stolu.

„Jsem hálandijská princezna. Splním svou povinnost vůči království,“ řekla jsem – zopakovala jsem to, co mi sám mnohokrát vštěpoval. Ta slova však chutnala jako pelyněk a nedokázala jsem je pronést hlasitěji než šeptem. „Věděl jsi to už měsíce. Narozeniny mám zítra. Proč jsi mi to neřekl dřív?“

Slábnoucí světlo ohně se odráželo od bílého pramene v jeho stříbrných vlasech a prohlubovalo mu vrásky v obličejí.

„Jennesaro, já...“ Polkl a bezmocně pokrčil rameny. „Protože jsem doufal, že než se otevře průsmyk, království bude zase v pořádku. Potřeboval jsem mít něco v záloze. Ale zpráva, kterou jsi přinesla, představuje další důkaz, že je mezi námi zrádce. Došel nám čas.“

Jeho argumenty dávaly smysl. Opravdu. Přesto mě jeho mlčení bolelo tak, že jsem nedokázala odpovědět.

„Zásnuby oznámíme na závěr tvé zítřejší narozeninové oslavy.“ Zakryl si ústa rukou, jako kdyby se domníval, že může ta slova vzít zpátky. Jenže už je vyřkl. A podepsal smlouvu.

Hořkost a lítost se ve mně svářely se zlostí – ty pocity byly právě tak moje jako otcovy. „Dobrou noc, Vaše Veličenstvo.“

Pomalou jsem vykročila ke dveřím. Přála jsem si, aby něco řekl, cokoliv, čím by zacelil pukliny v mém srdci, ale mlčel. Přerušila jsem pouto, které nás spojovalo. Moje vlastní emoce mě dusily – nedokázala jsem unést ještě ty jeho.

Svět se mi hroutil a můj roztržitý život se rozlétal na všechny strany jako skleněné střepy po ledu. Jak jsem si měla najít místo v nové zemi, když jsem to nedokázala ani mezi svými? Jak utajím svoje magické schopnosti před celým novým královstvím?

Procházela jsem hradem jako omámená, oklikou, abych se nepřiblížila k zářivě osvětlenému plesovému sálu. Vábil mě tréninkový

ring, volal mě, abych rozehnala tíhu ve svém srdci cvičným bojem. Nemohla jsem ale vyhrát, když mým protivníkem bylo mé vlastní tajemství, můj vlastní otec a moje vlastní království. V této bitvě jsem nemohla zvítězit – mou svobodu za svobodu mého království? To byla bezvýhodná volba.

Vystoupala jsem ke svým komnatám. V krbu hořelo jediné velké poleno, jehož teplo bylo v místnosti sotva cítit. Na pohovce poblíž krbu ležel můj meč – meč, který mistr Hafa nechal vyrobit konkrétně pro mě, než mu to otec mohl zakázat.

Mé myšlenky se stočily zpátky k té zprávě, k obavám, podráždění a pochybnostem, s nimiž otec bojoval už několik měsíců. A pak jsem si uvědomila, že když jsem se zeptala, kdo tu zprávu napsal, položila jsem špatnou otázku. Správná otázka zněla: Kdo ji spálil?

2. KAPITOLA

Vzhledem k tréninku s Hafou, mistrem zbrojířem, jsem vřdycky musela vstávat řasně – obvykle jeřtě řřed tım, než nad vrcholky kopců vyřlo slunce. Dnes, v den svřch narozenin, jsem se zachumlala do peřin. Otec mřm jměnem podepsal zasnubnř listiny, řvadleny mi vybraly řaty na dneřnř veřernř oslavy, tak si aspoň sama urřim, kdy vylezu z postele.

Celou noc se mi honily hlavou myřlenky: kdo mohl napsat tu zprřvu? Kdo ji zniřil? Co najdu v Turii? Na dneřek jsem se teřila celě mřsice, ale teř se z nřj stal den, kdy bude krřlovstvř oficiálně oznřmeno mř zasnoubenř s naprostřm cizincem. Budu se muset tvřit, jako kdyby vřechno bylo v nejlepřim pořřdku. Jako kdybych se nemřla vdāt za neznřmeho muře. Jako kdybych zřtra neodjřžděla. Jako kdyby se po hradu nepohyboval zrdce.

Těsně po rozbřesku zavrzaly dveře mřho pokoje a objevily se tři sluřebně. Zaupěla jsem a přetřhla si peřinu přes hlavu.

„Nevřm, o co mu jde,“ zamumlala jedna dřvka ostatnřm sluřebnřm, kdyř otevřely dveře do mřstnřstky, jeř slouřila jako řatna, a veřly rovnou dovnitř.

Vystrčila jsem hlavu zpod peřiny, uhladila si vlasy a zaškaredila se na dveře do šatny. „Co to děláte?“ zachraptěla jsem hlasem zastřeným spánkem. „Kde je Aleinn?“

Nejvyšší dívka vyšla ven s náručí plnou šatů a hodila je na opěradlo židle u mého zrcadla. „Vaše služebná má dnes ráno jiné úkoly. Jeho Veličenstvo nás požádalo, abychom vám připravily věci na dlouhou cestu. Máme na to jediný den, dokážete si to představit?“

To už vyšly i zbylé dvě, jedna s tenkými zlatými a stříbrnými řetízky, kterými se zavazovaly korzety mých šatů, druhá s těmi nejmeněji zdobenými pásy pro slavnostní příležitosti. Všechny tři na mě hleděly s pečlivě prázdnými výrazy. Nebyla jsem si jistá, jestli chtějí probírat klepy, nebo jestli jsou jen podrážděné z toho, že se to dozvěděly na poslední chvíli.

Na jazyk se mi draly omluvy a chtěla jsem jim vysvětlit, že nikam jezdit nechci a že pojedu kvůli nim, kvůli celému království Hálendi. Kvůli všem kromě sebe.

Nijak jsem králův pokyn nerozváděla. V otcově domě nezáleželo na tom, jestli jste dcera nebo služebná, princezna nebo rolnice – prostě jste poslouchaly. Kromě toho, kdyby tyhle služebné znaly pravý důvod mé cesty, ještě během dne by se ho dozvěděl celý hrad. Včetně toho, kdo spálil tu zprávu.

Dívky si vyměnily pohledy – takové jsem vídala často, ale nikdy jsem je nedokázala rozluštit – a rychle se vrátily do šatny, aby rozhodly, co by měly sbalit na cestu.

Zasténala jsem a zabořila hlavu do polštáře. Ten mi bude taky chybět.

„Tak dobře,“ řekla jsem sama sobě, odhrnula peřinu a spustila nohy na tkaný koberec. Zachvěla jsem se. Bylo to lepší než mrazivá podlaha, ale ne o moc. Ze šatny rychle ubývaly šaty, přehozy a dvorní střevíčky, ale výbava na trénink ležela netknutá.

Zamračeně jsem si oblékla nejstarší kalhoty, měkkou karmínovou tuniku a svůj nejoblíbenější svetr se vzorem sněhové vločky na jednom rameni. Pak jsem zvedla několik kusů oblečení, jež mé služebné vynechaly – kožené boty s teplým lemováním, svoje nejlepší kalhoty a tři tuniky, v nichž jsem se mohla volně hýbat –, a přihodila je na hromadu k ostatním věcem ke sbalení.

V koupelně jsem si znovu upletla cop, abych zakryla bílý pramen vlasů. Jestli měl být dnešek posledním dnem stráveným na hradě, potřebovala jsem toho hodně stihnout.

Tmavé chodby křížovaly pruhy růžového ranního světla. Klusala jsem, abych se zahřála. Knihovna obsahující informace, jež by člověk nenačerpal ani za několik životů, se nacházela v jižním rohu hradu. Dnes mi zdejší vědomosti měly pomoci s vyluštěním té zprávy.

Proklouzla jsem vysokými dveřmi dovnitř a spokojeně jsem vydechla. Nemohla jsem si pomoci. Navzdory všem hrozbám a nadcházející změně mě tichá vážnost přítomných knih uklidňovala. Knihovnu budu postrádat víc než vlastní komnaty. Dokonce ještě víc než tréninkový ring.

Byla to ta nejkrásnější místnost na hradě, s vysokými stropy a širokými okny, jež rámovala nadýchaná oblaka odrážející růžovou a oranžovou záři slunce, které vycházelo na světle modrou oblohu. Okny sem dopadal dostatek světla – dokonce tolik, že na nich visely těžké závěsy, které měly za úkol před ním chránit rukopisy vázané v kůži. Vzduch tu voněl směsí klihu a prachu. Přistoupila jsem k jedné polici a přejela prsty po tlustých hřbetech.

Nohy mě nasměrovaly k sekci, kterou jsem nesměla studovat. V celé knihovně bylo jen několik řad knih, které pojednávaly o magii – nevyplňovaly ani celý regál. Když mě ale jednou otec uviděl, jak si čtu o dějinách kouzel, vytrhl mi knihu z ruky, zaklapl ji a varoval mě, že mi zakáže vstup do celého jižního křídla, jestli mě ještě někdy přistihne.

Vůbec se mi to nelíbilo, ale nemohla jsem riskovat, že vyjde najevo mé tajemství. Byla jsem princezna, která se učila bojovat s vojáky a která zůstávala zavřená v hradu. Kdybych projevovala zájem o kouzla, mohli by mě lidé přestat považovat jen za výstřednici a začali by mě brát jako nebezpečnou osobu.

Ale teď jsem odjížděla. A brzy už vůbec nebudu hálendijská princezna.

Vzala jsem z police několik knih a usadila se s nimi k dřevěnému stolku ve výklenku poblíž okna. Listovala jsem jimi a hledala nějakou zmínku o knihovně mágů nebo o klíči.

Během neklidné noci jsem dospěla ke skličujícímu závěru. Záhadu spálené zprávy jsem nemohla vyřešit. Neexistoval způsob, jak přijít na to, kdo ji napsal, a už vůbec nebylo možné zjistit, kdo ji spálil. Během jednoho dne se mi to nemohlo podařit.

Ale mohla jsem se dozvědět víc o knihovně mágů. Pokud nějak dokážu zlepšit situaci v Severní hlídce a zmírnit otcovy obavy, udělám to.

Zaklapla jsem jednu knihu a otevřela další a potom ještě jednu. O knihovně mágů se všude mluvilo jen velice letmo jako o skryší kouzelnických textů a předmětů, které tam byly přesunuty po velké válce a zákazu magie na celém Světařílu.

Válku jsem studovat směla – na jejím konci se zrodilo království Hálendi. Když první císař konečně porazil mocichtivé mágy, kteří působili na Světařílu zkázu, vykázal vše, co souviselo s magií – všechny rukopisy, předměty a další zdroje vědomostí – přes moře, sem na Rovinu. Jeho syn se pak stal prvním hálendijským králem.

Když jsem se podívala na další knihu, která mi přišla pod ruku, zarazila jsem se. *Turia*. Zařadili ji snad na špatnou polici? Zamračila jsem se, ale otevřela jsem ohmatané desky. Ovanula mě pižmová vůně, která mi připomínala starodávny prales. Stránky byly tak staré, že jejich pergamen věkem zprůsvitněl.

Učila jsem se o království na jih od nás se svými učiteli; věděla jsem, kolik obilí ročně vypěstují, kolik ovoce získávají ze svých sadů. Jejich léčitelé byli nejlepší na celé Rovině, možná dokonce lepší než ti na Světařílu.

Věděla jsem o Turijcích mnoho, ale přesto jsem si nedokázala představit, jak se stávám jednou z nich. Ačkoliv když teď Ren vyrážel k Severní hlídce, neuměla jsem si ani představit, jak jsem tady bez něj.

Obracela jsem stránky a přejížděla očima po vybledlém inkoustu. Mou pozornost zaujala krátká zmínka o magii. Vrátila jsem se na začátek stránky a přečetla si ji pozorněji, ale psalo se tu jen o turijském písaři jménem Jerši, který studoval dějiny a tradice magie a jehož díla se nacházela v knihovně paláce Turanie. Třeba budu moct pokračovat ve studiu tam a posílat sem informace, které možná najdu o knihovně mágů. Z toho pomyšlení se mi znovu sevřel žaludek a já jsem raději pokračovala ve čtení.

Psalo se tu o zručnosti Turijců při výrobě keramiky a bronzových soch, o jejich oblíbených zbraních a stylu vlády i o tom, jak se během let pod vlivem hálendijského království měnil jejich jazyk. Při listování jsem si všimla zlatého záblesku a vrátila jsem se zpátky, dokud jsem nezjistila, co ho způsobilo.

Jednalo se o ilustraci turijské rodiny. Podívala jsem se na popisek pod obrázkem. *Královská rodina*, stálo tu, spolu s více než sto let starým datem. Polkla jsem. Nedokázala jsem od nich odvrátit zrak. Čtyři tmavovlasí chlapi se stíhlýma rukama i nohama klidně stáli kolem ženy s vlnitými vlasy usazené vedle muže s hustým obočím. Opřela jsem se bradou o ruku, aby se mi přestala chvět. Všichni měli docela velké nosy.

Znovu jsem polkla a prohlédla si královskou rodinu podrobněji. Chlapi měli na sobě volné košile jen se třemi knoflíky nahoře a bez límců, zastrčené do rovných kalhot, které zase byly zastrčené do bot dosahujících ke kolenům, a zdobně vyšíváné vesty v různých

odstínech hnědé a zlaté barvy. Jejich obličej a rysy nebyly tak hranaté a drsné jako ty, jež jsem vídala u mužů kolem sebe, a všichni měli tmavě hnědé oči.

Přejela jsem po stránce prsty. V žaludku jsem cítila vzrušené mravenčení. Jen zřídka jsem směla opustit hradby hradu. Když matka zničehonic onemocněla a zemřela, byly jsme s matkou právě na výletě v jejím rodném městě. Od té doby mě otec odmítal pustit kamkoliv daleko – a vlastně i blízko. Ve městě kolem našeho hradu jsem byla jen párkrát.

A ačkoliv mě to štvalo, chápala jsem strach a úzkost, jež přiměly otce k takovému rozhodnutí. Cítila jsem je z něj. Šlo o tentýž strach, který ho teď přinutil, aby mě poslal do Turie.

Všechny mé znalosti okolního světa pocházely z knih a od Eddy, správkyně knihovny, která mě učila od doby, kdy jsem ještě ani neuzvedla meč. Netušila jsem, co si bez ní a její trpělivosti s mým vyptáváním počnu. Ačkoliv mě toho naučila hodně, toužila jsem vidět víc než plavé vlasy, bílý sníh a občasného návštěvníka z dalekých krajů.

Najednou mi někdo položil ruku na rameno. Instinktivně jsem se otočila, chytila jsem toho člověka, který se ke mně připlížil, za zápěstí, tvrdě jím smýkla ke stolu a zároveň do něj vrazila křeslem, na němž jsem seděla.

„Hej!“

Našpulila jsem rty a pustila bratrovu ruku. Zhluboka jsem se nadechla, abych zklidnila svoje divoce bušící srdce. „Kolikrát ti mám opakovat, aby ses ke mně takhle neplížil?“ zeptala jsem se ostřeji, než jsem zamýšlela.

Ačkoliv se jeho vzhled od včerejška nezměnil, až teď jsem si všimla, že Ren už nevypadá jako ten chlapec, který mě učil bojovat, když jsme byli malí. Byl vysoký, měl široká ramena a plavé vlasy s jasně patrným bílým pramenem mu dosahovaly k límci. Vyzařovala z něj laskavost a charisma. Vypadal jako vůdce. Odjakživa bylo jasné,

že se naše cesty rozejdou – on se stane králem a já... něčím jiným. Ale domnívala jsem se, že nám zbývá víc času.

A neřekl mi o těch zasnubách.

Ren naklonil hlavu ke straně a odstrčil mě, aby si mohl přisednout ke stolu. „Mám rád výzvy.“

„Spíš si koleduješ,“ odpověděla jsem a položila na turijskou královskou rodinu s dlouhými nosy stoh knih.

„Neměly by se princezny chovat ostýchavě?“ zeptal se a zamrkl na mě.

Odfrkla jsem si. „Jsem princezna válečnice. Nedráždi mě.“

Opřel se dozadu a natáhl si nohy pod stůl. „Proto otec chce, abys nosila šaty, víš? Je na nich méně míst, kam můžeš schovat zbraň, a hrozí menší nebezpečí, že někoho probodneš, když si zrovna nebudeš dávat pozor.“

Sáhl po horní knize a natočil ji tak, aby si přečetl název na deskách. „*Dějiny velké války*?“ zeptal se. „Byla jsi v zakázané polici, co?“

Našpulila jsem rty a potlačila nával nervozity. „Jak mě otec může potrestat? Už mě přece posílá pryč.“

Ren si poposedl. Jeho emoce se zvýraznily, ale ani jsem nepotřebovala kouzla, abych vycítila jeho rozpaky. „Aspoň pojedeme spolu,“ řekl a zatěkal očima po prázdné knihovně.

Pohladila jsem prstem černý suk v tmavé stolní desce. „Jak dlouho o tom víš?“

„O tvých zasnubách? Od včerejšího odpoledne. Dřív o nich nevěděl nikdo.“

Polkla jsem. Aspoň to přede mnou netajil dlouho. „Komu dalšímu to řekl? A proč jsem u toho nebyla já? Proč jsi mě nevaroval?“

Ren se ošil. „Byl jsem tam jen já a generál Leland. Sešel jsem se s otcem a generál dorazil ze Severní hlídky. Otec mu oznámil, že tě doprovodí do Turie, a tak nějak to vyšlo najevo. Prý se tě zrovna chystal vyhledat.“ Vzdychl. „Promiň. Měl jsem ti to říct.“

Přikývla jsem na znamení, že jeho omluvu přijímám. „Nechtěl jsi být ten, kdo mi to poví.“ Dlouze jsem vydechla. „Já bych asi taky nechtěla, být sebou.“ Dotkla jsem se nejbližší knihy otevřené na mapě Roviny a přešla jsem prsty po Pustinách západně od Divočiny. „Tušíš, komu otec nedůvěřuje?“

Ren zavrtěl hlavou. Tvářil se netypicky vážně. „Hranice mu dělá starosti už nějakou dobu, ale neuvědomoval jsem si, že nevěří vlastní Radě.“

Chvíli jsme seděli mlčky. „Podle mě bys neměl jezdit do Severní hlídky,“ řekla jsem potichu. Okamžitě se v něm vzedmulo podráždění. „Ne proto, že bych si nemyslela, že to zvládneš,“ dodala jsem spěšně.

Přimhouřil oči. „Přestaň mi číst emoce – není to fér.“

Pokrčila jsem rameny. „To je jediné, co moje magie dokáže. Když už se musím tak pracně snažit, abych ji skryla, můžu ji aspoň využít,“ zabručela jsem. „Kdybychom otci pověděli o těch vzájemných poutech, mohli bychom zjistit, jestli jde o víc než o obyčejné spojení, nebo jestli bych nemohla využít svoji magii k tomu, abych vám pomohla na severu...“

„Ne,“ skočil mi Ren do řeči. „V žádném případě. Otce svazují zákony a mínění lidí.“

„Ale já bych se ti nikdy nepokusila ukrást trůn! Víím, že nějaká bláznivá ženská před dvěma sty lety taky zdědila magii a pokusila se zabít bratra, ale to přece neznamená, že to udělám taky.“

Ren se ke mně naklonil a opřel se lokty o stůl. „O tom už jsme mluvili. Někdo by mohl začít tvrdit, že bys měla na trůn usednout ty. A s těmi nájezdy na severu si nemůžeme dovolit ani náznak nejednoty.“

Rozbolela mě hlava. „Já víím.“ Odmlčela jsem se a pečlivě jsem zvažovala další slova. „Rene, proč otec neukončí ty nájezdy vlastní magií?“

Mlhavě jsem si vybavovala, jak otec odvaloval balvany a kopal díry, aniž by použil lopatu. Ale to bylo už před lety. Na dvoře se šuš-kalo, že se celou věčnost neobjevil král, který dokáže pohybovat zemí – možná od dob samotného Kaise, prvního krále.

Bratr se v křesle zavrtěl a zvedl ruku k řetízku, který měl teď zavěšený na krku. „Otcova magie zeslábla. Nemusel ji použít řadu let. Je závislý na magii medailonu, aby ho vedla.“

Olízla jsem si rty a zadívala se mu na hruď. „Jaké to je?“ zeptala jsem se s posvátnou úctou.

Ren se zazubil a zvedl si medailon z košile. Naklonil se ke mně a podal mi ho, ačkoliv si ho nechal zavěšený na krku.

Vykulila jsem oči a oplatila mu úsměv. Při prvním dotyku jsem ucítila slabé mravenčení ve špičkách prstů. Zajíkla jsem se. Pohladila jsem staré runy na přední straně předmětu.

„Nevěděla jsem, že je něco i vzadu,“ poznamenala jsem, když jsem medailon otočila. Prohlížela jsem si řídké znaky a přejížděla po nich bříšky prstů. „Víš, co znamenají?“

Ren pokrčil rameny. „Nejspíš to jsou značky výrobce.“

„Cítíš se jinak, když ho nosíš?“ Zdráhavě jsem mu položila medailon do dlaně a on ho schoval zpátky pod košili.

Vnímala jsem z něj náznak nejistoty. Pokrčil rameny. „Možná trochu. Otec říká, že se mu časem naučím důvěřovat.“

Poklesla mi ramena. „Kéž bych mohla být u toho.“ Stáhlo se mi hrdlo a svésila jsem hlavu do dlaní. „Celý život jsem tajila svoje schopnosti, aby mě neposlali pryč. A teď musím odjet i tak.“

Renův úsměv povadl. Chvilí si třel nohavici a pak sáhl pro jednu knihu před námi. „Našla jsi něco užitečného?“ zeptal se a přešel očima po otevřených stránkách.

Pokrčila jsem rameny. „Ani ne. Všichni slyšeli pověst o tom, že knihovna mágů obsahuje jejich tajemství a je chráněná kouzly. O klíči nic. Žádný náznak toho, kde by mohla být.“

Ren k sobě přisunul další knihy, dokud nenarazil na obrázek turijské královské rodiny. Pokusila jsem se tuhle knihu zaklapnout, ale vzal mi ji z rukou a nahlédl do ní.

„Takže studuješ magii, jo?“ V očích se mu zajiskřilo. „Magii... a turijské prince?“

Zarděla jsem se a s hlasitým prásknutím si položila čelo na stolní desku. „Jak to mám zvládnout sama?“

„Celý smysl zasnub podle mě tkví v tom, že sama nebudeš.“

Zamračila jsem se na něj, ale jen na mě se šibalskými ohníčky v očích zacukal obočím.

Strčila jsem do něj dost tvrdě, abych ho shodila z křesla, ale držel se stolu. Navenek si mě dobíral, ale cítila jsem z něj jasné obavy.

„Mluvím vážně, Rene. Víím něco málo o jejich zvycích, ale ne dost na to, abych si vzala jejich prince. A...“ Promnula jsem mezi prsty konec copu. „Budu to muset pořád skrývat?“

Ren našpulil rty a zadíval se z velkého okna. „O své magii nesmíš říct nikdy nikomu,“ zašeptal tak tiše, že jsem to málem přeslechla.

Najednou se do mě dala zima. Zavřela jsem knihu o Turii. Uchovávala jsem svoje tajemství sedmnáct let a budu v tom muset pokračovat. Ale skutečnost, že u sebe nebudu mít Rena, že nebudu mít žádného důvěrníka, mé břímě ještě ztíží.

Ren si odkašlal a dloubl mě do ramene. „Kašli na ostatní, jako jsi to dělala vždycky. Je to lepší partie než nějaký rybí čumák z Riigy.“

Pokusila jsem se rozveselit. Tohle byl koneckonců poslední den, který prožiju doma. „I když má takový frňák?“

Ticho knihovny roztrřítíl Renův řehot. „Není tak pohledný jako já, ale myslím, že turijská královská rodina se časem naučila svoje nosy nosit s grácií.“

Obrátila jsem oči v sloup. „Takže.“ Olízla jsem si rty. „Souhlasíš s otcovým plánem?“ Ren už se s turijským následníkem trůnu,

princem Enzem, setkal, když tu byl na státní návštěvě, ale já jsem tehdy dala přednost tréninku.

Ren si promnul zátylek. „Upřímně řečeno je tak trochu nudný. A snobský.“

Zaúpěla jsem.

„Ale budeš královna. A jestli dostaneme severní hranici pod kontrolu...“

„Dohoda je podepsaná. A vy potřebujete vojáky.“

Poškrábal se za uchem. „Vždycky můžu pohrozit, že se vzdám trůnu a budu žít někde na venkově s tebou.“ Usmál se a povytáhl obočí, ale vnímala jsem jeho napětí – byl rozpolcený mezi otcem a mnou, mezi povinností a tím, co by se mu líbilo.

„Na venkov by tě byla škoda, Rene.“ Přejela jsem si dlaní po noze. Z pomyšlení, že se třeba jen přiblíží opravdovému boji, se mi dělalo zle, ale nemohla jsem mu bránit ve splnění úkolu. „V Severní hlídce si povedeš skvěle. Nejspíš to celé vyřešíš během týdne.“ Podářilo se mi povytáhnout koutek úst v úsměvu.

Oplatil mi ho. „Týdne? Dávám tomu pět dní.“

Zasmála jsem se, ale rychle jsem zmlkla, než se můj smích mohl změnit v něco jiného.

„Stejně se o tebe bojím,“ zašeptala jsem.

Ztišil hlas a zvažněl. „Já vím, Jenno. Ale máš svoje schopnosti, aby ses ujišťovala, že jsem v pořádku. Nebo,“ dodal a zacukaly mu koutky úst, „aby ses dozvěděla přesný okamžik mé smrti. Jedno z toho.“

Dloubla jsem ho loktem do břicha. „To nebylo legrační, Rene. Ani trochu.“

Ucukl přede mnou, jeho křeslo se převrátilo a Ren skončil na zemi. Rozesmála jsem se a dívala se, jak se zvedá z podlahy a s úsměvem se oprašuje.

„Mimoходом.“ Položil mi dlaň na rameno a vytáhl malý balíček zabalený v modrém plátně. „Tohle máš k narozeninám.“

Rty se mi pomalu roztáhly do úsměvu. Převzala jsem balíček: byl malý a hranatý, zhruba o rozměrech mé ruky.

„Jen ho rozbal,“ pobídl mě Ren.

Kousla jsem se do rtu a odhrnula modrou látku. Byla to knížka vázaná v kůži. *Květena a zvířena Divočiny*. „Děkuju,“ řekla jsem a přitiskla si ji k hrudi.

Ren pokrčil rameny, ale lehce mu zrůžověly líce. „Leland tě v Divočině ochrání a stačí, když se budeš držet cesty, ale takhle se jich nebudeš muset vyptávat na každou divnou kytku nebo zvíře.“

Svrběly mě prsty, abych knihou zalistovala a podívala se, jaká divná zvířata má na mysli. „Je to dokonalý dárek.“

Ren si odkašlal a složil ruce do klína. „Žádnou další melancholii na tvoje narozeniny. Brzy by měla být hotová snídaně a..“

„U ledovců!“ Vymrštila jsem se z křesla a začala horečně zavírat knihy. „To nejde. Mistr Hafa mě očekává v ringu!“

Ren mi vzal knihy z náruče. „Odnesu ti ten dárek do tvého pokoje. Radši běž. Jestli přijdeš pozdě, přinutí tě obíhat kolečka kolem paláce, narozeniny nenarozeniny.“

„Děkuju!“ zavolala jsem přes rameno, zatímco jsem vybíhala do chodby.

Služebnictvo už mělo v tuto hodinu napilno, ale aspoň mě nevidí žádný dvořan, jak se ženu hradem, kolem kuchyní, kde se právě chladily čerstvě pečené chleby, a ven na nádvoří.

Bílá žulová zeď zářila v paprscích ranního světla. Řítla jsem se po rozbředlých pěšinách k oblé budově kasáren, rozkopla jsem dveře, setřásla chlad časně ranního vzduchu a vkročila dovnitř.

Tréninkový sál byl stejně velký jako plesová síň v hradu, ale měl kruhový půdorys. Stěny z hrubých kamenů stály po staletí, ale dřevěné dveře a okenice přes dlouhé, úzké štěrbinu po obvodu střechy byly novější. Protahoval tu průvan, nicméně jak mistr Hafa s oblibou poznamenával, bitvy jen zřídka probíhají uvnitř. Většinu plochy

zabíraly dva tréninkové ringy obehnané nízkým dřevěným plotem – vlevo velký ovál pro vojáky, vpravo malý pro šlechtu. Ten by byl před padesáti lety neustále obsazený, ale v dnešní době zůstával prázdný.

Propletla jsem se mezi lidmi, kteří se už shromáždili kolem většího ringu, a rozhlédla se po mistru Hafovi. Cítila jsem lehké mravenčení mezi lopatkami – někdo mě pozoroval. Když jsem se otočila, nikdo na mě nezíral, ale o stěnu se opíral generál Leland, otcův nejvýše postavený velitel, rádce a přítel, a sledoval výcvik. S trhnutím jsem si uvědomila, že ví o mém odjezdu. I o mém zasnoubení. Kolik dalších lidí o tom už slyšelo?

Prošla jsem davem kolem většího ringu právě včas, abych viděla, jak Cris zasazuje poslední ránu svému tréninkovému partnerovi. Všichni mu blahopřáli k vítězství, ale Cris upřel pohled na mě.

„Jennesaro!“ zavolal – hrudník se mu ještě dmul. „Postavíš se mi? Teď bys mohla mít šanci, když jsem právě udolal tři jiné protivníky!“ Diváci se zasmáli.

Z jeho pozornosti mi do tváří vystoupal ruměnc. „Víš, že nemám odmítnout takovou výzvu, Crisi!“

Muži i ženy v uniformách nás začali povzbuzovat, každý svého favorita, ale Crisova podpora byla jednoznačně hlasitější. Většina lidí obvykle fandila mému soupeři – porazila jsem už všechny kromě mistra Hafy. Dnes mě ale nedostatek jejich podpory bolel. Tohle bylo místo, kde jsem se cítila nejvíc jako doma, a teď tu jsem naposledy, abych se s nimi potila a trénovala.

Svlékla jsem si svetr, přehodila ho přes ohradu a dýchla si do dlaní, abych si je zahřála. Ohnula jsem jednu paži za záda, pak i druhou, protáhla jsem si nohy a zapružila na špičkách. Byl prima den jako stvořený k tomu, abych se oháněla mečem proti něčí hlavě.

Z davu přihlížejících se vynořil mistr Hafa, podal mi dlouhou dřevěnou hůl a kývl směrem ke Crisovi. „Můžete začít s tímhle,“ řekl svým zastřeným hlasem.

Sevřela jsem ruku v pěst, přiložila si ji k protějším ramenu, uklonila se a sevřela jsem hůl. Když jsem ji potězkávala v ruce, musela jsem se usmívat. Už jako pětiletou mě Ren naučil, jak mám využívat ve svůj prospěch drobnou postavu a mrštnost – a boj s holemi patřil k mým nejoblíbenějším druhům zápasu.

Ren odjíždí.

Ta myšlenka se vynořila zničehonic a já se ji snažila odsunout stranou. Potřebovala jsem potlačit veškeré emoce, když jsem se teď měla soustředit na boj.

Cris byl vyšší a silnější – a pohledný dost na to, aby mě rozptyloval –, ale já zase byla rychlejší a přímo zrozená k boji.

Zklidnila jsem svůj dech a cítila pach prachu, potu i vzrušení ze zápasu. Cris se na mě zazubil a začali jsme kolem sebe kroužit. Oplatila jsem mu úsměšek.

Konečně pokročil ke mně a rozmáchl se proti mým nohám. Všechno jako kdyby zpomalilo. Mysl se mi pročistila jako při každém zápasu, zbystrily se mi smysly a já vnímala každý závan vzduchu od protivníkovy zbraně. Vítila jsem záchvěv, který mi projel kostmi, když se naše hole střetly, rychle jsem se odrazila ke skoku, ještě ve vzduchu jsem se otočila a zasáhla jsem Crise do ramene, ale on využil sílu mého úderu, aby se odkulil pryč a vymrštil se na nohy, připravený na další střet.

„Nemusíš mě šetřit,“ dobíral si mě. Snažil se potlačit úsměv, ale nedařilo se mu to.

„Nechtěla jsem ti ještě víc zohyzdit obličej. Víím, jak si na něm zakládáš,“ odsekla jsem a zablokovala jeho výpad proti mým žebřům. „Kromě toho,“ dodala jsem a s heknutím ho odstrčila, „můj bratr potřebuje aspoň jednoho kamaráda s netknutým obličejem, aby mu moc nenarostl hřebínek.“

Další výpad směřoval nahoru a já jsem uhnula doleva. Při otočce jsem mu zabořila hůl do nohy. Cris vyjekl a uskočil, aby se vyhnul ráně do krku.

„Copak, princezno, snad jsi mě právě neoznačila za pohledného?“

Zamračila jsem se a namířila mu na kolena. Crisova hůl mě škrábla do ramene. Další výpad jsem odrazila a pružně odskočila dozadu.

Diváci kolem ringu křičeli a fandili, ale jejich hlasy se mi slévaly v uších do jednolitého hučení.

Jsem zasnoubená.

Zvedla se ve mně zlost a podráždění. Prohra dnes nepřipadala v úvahu.

Byla jsem několik kroků od Crise. Pořád se zubil a čekal, že zaútočím. Široká ramena měl dokonale rovná a uniformu navzdory předchozím zápasům upravenou. Rozběhla jsem se proti němu. Vykulil oči a přitáhl si hůl k tělu. Při posledním kroku jsem zaječela a použila jsem svou hůl jako tyč, abych se odrazila do větší výšky. Cris upustil hůl a chytil mě za nohu, než jsem ho stačila kopnout do hrudníku. Když mě strhl dolů, otočila jsem se a využila setrvačnosti nás obou k tomu, abych ho přišpendlila k zemi a zaryla mu hůl do krku pod bradou.

Pozvolna se kolem nás usazoval prach. Jediným zvukem bylo naše zrychlené dýchání. Pak diváci propukli v jásot.

Když jsem odtahovala hůl od Crisova krku a zvedala se, nedokázala jsem potlačit vítězný úsměv. Cris ležel s vykulenýma očima, opřený o lokty. Prohrábl si rukou vlasy a nevěřícně se zasmál. Napřáhla jsem k němu ruku a jeho údiv se proměnil v cosi podobnějšího obdivu.

Chytil se mě za ruku a já ho vytáhla na nohy. Cris mě nicméně nepustil, ale přitáhl si mě blíž. „U ledu a sněhu, Jenno, kde ses naučila tenhle trik?“ Palcem mi pohladil hřbet ruky. Pro okolní diváky to muselo vypadat jako obyčejná blahopřejná poznámka a potřesení rukou.